

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΕΝΑΣ αξιοπρεπής τζέντλεμαν και μία ωραιότατη κυρία στάθηκαν μπροστά στην κρυστάλλινη θιτρίνα του Μόργκαν, του μεγαλύτερου αδαμαντοπώλου της Νέας Υόρκης.

Η κυρία έρριξε δυο-τρεις άπληστες ματιές στα μαργαριτάρια και στα μπριλλάντια κ' ύστερα, δίχως καμμιά άλλη σκέψη, προχώρησε γρήγορα κι' άνοιξε την πόρτα του κοσμηματοπωλείου.

— Μά, αγάπη μου, της είπε τότε ο τζέντλεμαν, ξεχνάς ότι πρέπει να πάμε στο τσαί του Ροκφέλλερ;

Η ωραία κυρία δίστασε λιγάκι κι' έπειτα με φανερή λύπη έκλεισε την πόρτα. Ο κοσμηματοπώλης Μόργκαν, άπογοητευμένος, είδε το άριστοκρατικό εκείνο ζευγος να χάνεται σιγά-σιγά στο βάθος της λεωφόρου. Ύστερα όμως από μία ώρα ο τζέντλεμαν παρουσιάστηκε μόνος του στο κοσμηματοπωλείον.

— Είμαι ο λόρδος Νόρφολκ... είπε στον Μόργκαν μ' ένα άγγλικό φλέγμα. Σήμερα το απόγευμα ή λαίδη Νόρφολκ θέλησε ν' αγοράσει κάτι από το κατάστημά σας. Μά έπρεπε να πάμε πρώτα στο τσαί του φίλου μου Ροκφέλλερ... Δυστυχώς, πρέπει να σάς πω ότι ή λαίδη Νόρφολκ είνε άρρωστη. Πάσχει από κλεπτομανία. Τώρα μάλιστα, αυτήν την περίοδο που έχουμε φεγγάρι, πρέπει να την προσέχω άγρυπνα. Αν μου ξεφύγει λοιπόν κι' έρθη στο κατάστημά σας, σάς παρακαλώ να κάνετε πώς δεν ξέρετε τίποτε. Κι' αν σάς πάρη κρυφά κανένα κόσμημα μην άποδείξετε τίποτε! Προσποιητήτε ότι δεν το αντίληφθήκατε... άλλωθως θα την πιάσει μία τρομερή νευρική κρίση... Έσείς, έπειτα, μπορείτε να στείλετε το λογαριασμό στο «Μετροπόλιταιν-Πάλας» όπου κάθομα... Καλύτερα όμως είνε να σάς αφήσω μερικά χρήματα...

Κι' ο λόρδος Νόρφολκ έβγαλε ένα παραφουσκωμένο πορτοφόλι.

— Πόσα όμως να σάς αφήσω; συλλογίσθηκε. Καλύτερα θα ήταν να σάς δώσω ένα τσέκ κι' έσείς γράφετε επάνω το ποσό... Αυτό δεν είνε το καλύτερο;

Ο λόρδος Νόρφολκ υπέγραψε ένα τσέκ και το έδωσε στον Μόργκαν. Έπειτα τον χαιρέτησε και βγήκε από το κοσμηματοπωλείο.

Μόλις όμως χάθηκε πάλι στο βάθος του δρόμου, ο αδαμαντοπώλης πήρε το τηλέφωνο και ζήτησε την Έθνική Τράπεζα για να ζητήσει μερικές πληροφορίες. Ο ειδικός υπάλληλος τον πληροφόρησε ότι ο λόρδος Νόρφολκ ήταν παληός πελάτης τους και ότι είχε σεβαστές καταθέσεις στην Τράπεζά τους.

— Θαυμάσια! έκανε ο Μόργκαν, τρίβοντας τα χέρια του.

Έπειτα τηλεφώνησε στο μέγαρο του Ροκφέλλερ και από τον αρχιθαλαμηπόλο έμαθε ότι εκείνο το απόγευμα ο λόρδος Νόρφολκ και ή σύζυγός του πήραν το τσαί με τον κύριό του.

— Πολύ ωραία! φώναξε χαρούμενος ο αδαμαντοπώλης. Για να ρωτήσουμε τώρα και το ξενοδοχείο...

Από το «Μετροπόλιταιν-Πάλας» τον διεβεβαίωσαν ότι ο λόρδος Νόρφολκ κρατούσε εκεί πέρα ένα πριγκηπικό διαμέρισμα.

Ήσυχος πειά ο Μόργκαν, ξαναγύρισε στις δουλειές του, όταν κατά τις έπτά ή ώρα άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ή λαίδη Νόρφολκ με το σύζυγό της, Άγγλον άριστοκράτη.

Η λαίδη Νόρφολκ κάθισε σ' ένα κάθισμα και ζήτησε να δη διάφορα κοσμήματα. Ούτε κι' εκείνη δεν ήξερε τί ακριβώς ήθελε. Επιθυμούσε ωστόσο να δη πολλά διαμαντικά, πολλά μπριλλάντια, πολλά παληά κοσμήματα. Ο Μόργκαν

ήταν συνηθισμένος μ' αυτές τις ιδιοτροπίες των γυναικών. Η λαίδη Νόρφολκ ήταν επίσης πολύ νευρική, πράγμα που έκανε τον αδαμαντοπώλη να θυμηθη τα λόγια του Άγγλου άριστοκράτου για την άρρώστεια της. Τι παράξενος άνθρωπος αυτός ο λόρδος Νόρφολκ! Ήταν μά την αλήθεια, αξιοθαύμαστος!...

Ο Μόργκαν άνάμεσα στ' άλλα έδειξε στην κυρία κι' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ, που κόστιζε 15 χιλιάδες δολλάρια. Ο λόρδος Νόρφολκ του είπε τότε ότι δεν άρεσαν και τόσο τα μαργαριτάρια στην γυναίκα του. Κι' αλήθεια εκείνη έρριξε μια αδιάφορη ματιά στο κολλιέ κι' έδειξε άμέσως ένα έξαιρετικό ενδιαφέρον για δυο δαχτυλίδια όχι μεγάλης αξίας, αλλά πάρα πολύ ιδιόρρυθμα. Η λαίδη Νόρφολκ λοιπόν έβγαλε το ένα γάντι της, πήρε τα δαχτυλίδια για να τα δοκιμάσει κι' έπειτα άφησε το γάντι, τυχαία τάχατες, δίπλα στο μαργαριταρένιο κολλιέ...

Αυτό ωστόσο δεν το είδε μόνο ο Μόργκαν που παρακολουθούσε άγρυπνα όλες τις κινήσεις της άρρωστης. Το πρόσεξε και ο λόρδος Νόρφολκ και του έκλεισε πονηρά το μάτι.

Η Άγγλίδα άριστοκράτισσα, τέλος, αποφάσισε ν' αγοράσει τα δυο δαχτυλίδια. Έπειτα τη στιγμή που τα έβαζαν μέσα στη θήκη τους και τα τύλιγαν, πήρε αδιάφορα το γάντι της. Μά τί περιέργο! Το μαργαριταρένιο κολλιέ δεν ήταν πειά κάτω από αυτό. Έγινε άφαντο, με τον πιο επίδειξιο τρόπο...

Τα δυο δαχτυλίδια στοίχιζαν 4 χιλιάδες δολλάρια. Στα βιβλία όμως του καταστήματος ήταν σημειωμένο ότι κοστίζουν μόνο 2 χιλιάδες δολλάρια... Μά ή γυναίκα του Μόργκαν που κάθотαν στο ταμείο δεν είπε τίποτε, μόνο πήρε αδιάφορα τις τέσσερες χιλιάδες δολλάρια που της έδωσε ο λόρδος Νόρφολκ. Πρέπει να ξέρη κανείς να έπωφεληται από κάτι τέτοιες ευκαιρίες.

— Τζέραλντ... έκανε κατόπιν ή γυναίκα του, όταν ρί δυο άριστοκράτες έφυγαν από το κατάστημα.

— Καταλαβαίνω τί θέλεις να μου πής... την διέκοψε άμέσως ο Μόργκαν. Μά μη σέ νοιάζει... Δεν τους

έκλεψα. Θ' αφαιρέσω δυο χιλιάδες δολλάρια από την αξία του μαργαριταρένιου κολλιέ.

Τότε μόνο ή γυναίκα του έμαθε πώς είχαν γίνει άφαντα τα πανάκριθα εκείνα μαργαριτάρια κι' έχασε το χρώμά της.

— Καλύτερα που δεν έρχονται συχνά τέτοιοι πελάτες, πρόσθεσε ο Μόργκαν, γιατί μά την αλήθεια θα μπορούσαν να σε κατακλέψουν δίχως να καταλάβης τίποτε!...

Έπειτα, την άλλη ήμέρα, ο αδαμαντοπώλης πήγε στην Τράπεζα.

— Συγγνώμη, του είπε ταραγμένος ο ταμίας, μά δεν μπορούμε να σάς πληρώσουμε. Η ύπογραφή είνε πλαστή... ψεύτικη!...

— Μά πώς; άπόρησε ο Μόργκαν. Ο λόρδος Νόρφολκ υπόγραψε μπροστά στα μάτια μου αυτό το τσέκ.

— Έ, τότε ο λόρδος αυτός δεν είνε ο λόρδος Νόρφολκ! του άπάντησε ο ταμίας.

Ο Μόργκαν, έξω φρενών, βγήκε από την Τράπεζα κι' έτρεξε στο «Μετροπόλιταιν-Πάλας».

— Ο λόρδος Νόρφολκ είνε εδώ; ρώτησε ανήσυχος στο γραφείο.

Ένας υπάλληλος του έδειξε τότε ένα άριστοκρατικό ζευ-

Η λαίδη Νόρφολκ κάθισε σ' ένα κάθισμα και ζήτησε να δη διάφορα κοσμήματα.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ!

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

ΟΤΑΝ ήμουν ακόμη στην διεύθυνσι του Ταχυδρομείου στο Παρίσι, εργαζόταν στο τμήμα του μαζί με καμιά δεκαριά κορίτσια, όλες νέες 18 έως 25 ετών και νόστιμες, και μιὰ γεροντοκόρη. Μόνο εκείνη δὲν ήταν νέα. Τὴν ἔλεγαν Ντενίς Ρισσάρ και ἦταν σχεδὸν σαραντάρια.

Δὲν ἦταν ἄσχημη, ὄχι. Εἶχε ὠραία μαλλιά και γεμάτα λάμψι μάτια. Τὸ σῶμα της μόνο ἦταν κάπως ἄκομφο και ἄχαρο.

Παρ' ὅλη τὴν ἡλικία της, εἶχε μείνει ἀγνή, ἀφελής και γεμάτη ὄνειρα και αὐταπάτες. Στὴ ζωὴ της δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε τὸ παραμικρότερο εἰδύλλιο, οὔτε τὴν πιὸ ἀσημαντὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Κανεὶς ἄνδρας δὲν τὴν εἶχε ξεχωρίσει, κανεὶς δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει, κανεὶς ποτὲ δὲν τὴς εἶχε ψιθυρίσει τίς μαγικὲς ἐκείνες λέξεις πού γεμίζουν εὐτυχία τὴν ὑπαρξί μας.

— Γιατί νὰ μὴν ἀγαπηθῶ κι' ἐγώ; ἔλεγε συχνά. Τί ἔχω κάνει γιὰ νὰ ὑποφέρω τόσο;... Μήπως ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε ἔτοιμη νὰ παραδοθῇ σ' ἐκείνον πού θὰ μ' ἀγαπήσει;...

Και ἔνοιωθε κανεὶς ὅτι κάθε βράδυ ἔθλεπε με τρόπο νὰ φεύγουν μιὰ-μιὰ ἢ ἡμέρες και νὰ χάνονται παίρνοντας μαζί τους ἢ κάθε μιὰ κι' ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν νεότητά της.

Γύρω της, δίπλα της, μέσα στοῦ ἴδιο γραφείου, ἢ συναδελφισσές της, ὅλες τους, ἄλλες νόστιμες και ἄλλες ὄχι, μὰ χωρὶς κακία ὅμως, χαριεντιζόντουσαν με τὴν Ντενίς και τὴν ἐπέιραζαν γιὰ τὴν φρονιμάδα της και γιὰ τὴν ἀρετὴ της.

Ὅλες εἶχαν ἀρραβωνιαστικούς ἢ φίλους, οἱ ὁποῖοι τεύς ἔστελναν γράμματα κι' ἐρχόντουσαν και τίς ἐπαίρναν τὸ βράδυ μόλις σχολνοῦσαν. Συχνά μιλοῦσαν μεταξύ τους γιὰ τοὺς ἐρωτῆτες των και ἀράδιαζαν τὴν εὐτυχία τους σὰν νάθελαν νὰ συναγωνισθοῦν.

Τότε ἡ Ντενίς σταματοῦσε τὴ δουλειά της και ἄκουγε με μιὰ ἀπληστη περιέργεια.

Ὅταν τὸ βράδυ, τὴ στιγμή τὴς ἐξόδου, ἔκαναν τὴν τουαλέττα τους και κατακόκκινες, γεμάτες ἀνυπομονησία, ἔσπευδαν πρὸς τὸν νέο πού θὰ τὶς παρέσυρε στοῦ κατάλληλο γιὰ τρυφερὲς ἐκμυστηρεύσεις ἡμίφως, ἢ καυμένη ἢ γεροντοκόρη, με τὰ δάχτυλα σφιγμένα, με τὸ πρόσωπο κατακίτρινο, τίς ἐκύτταζε σὰν ἀποβλακωμένη.

* * *

Ξαφνικὰ ἓνα-πρωὶ ἡ Ντενίς, ἢ ὁποῖα διαρκῶς φοροῦσε μαῦρα, ἔφθασε στοῦ γραφείου φορῶντας ἓνα φόρεμα ἀνοιχτόχρωμο. Ὅλοι και ὅλες ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἐν τούτοις και τὴ φορά αὐτὴ τὴν ἐπέιραζαν:

— Ἡ Ντενίς θάχη κάποιον εἰδύλλιο, εἶπαν. Αὐτὸ εἶνε, ἢ Ντενίς ἔχει φίλο.

Ἐκείνη ἐκοκκίνισε και καθὼς ἢ ἄλλες τὴν ἐπέιραζαν με τίς ἐρωτήσεις τους, ὠμολόγησε στοῦ τέλος ὅτι εἶχε ἀρραβωνια-

γος πού ἔθγαυε ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ κύριος εἶχε ἄσπρα μαλλιά και ἢ κυρία ἦταν μιὰ ἡλικιωμένη Ἀγγλίδα, ντυμένη ἰδιότροπα σὰν τὴν βασιλομήτορα τὴς Ἀγγλίας. Ἦταν ὁ λόρδος και ἢ λαίδη Νόρφολκ!

Ὁ Μόργκαν τὴν εἶχε πάθει! Γύρισε καταντροπιασμένος στη γυναῖκα του και τὴς διηγῆθηκε τὴ συμφορά του.

— Μὰ μὴ σὲ νοιάζῃ... ἐπρόσθεσε χαμογελῶντας. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ὥστόσο νὰ γελάσῃ τὸν ἄνδρα σου. Ἐθάλα ὡς δολοφονία δίπλα στην ψεύτικη λαίδη Νόρφολκ ὄχι τὸ ἀληθινὸ κολλίε, ἀλλὰ τὴν ἀπομίμησι, τὸ ψεύτικο. Ὅσο τώρα γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ψεύτικου, τὴν πληρώθηκα με τίς δυὸ χιλιάδες δολάρια πού πῆρα πάνω γιὰ τὰ δαχτυλίδια!...

— Ἀνόητε! τοῦ φώναξε τότε ἢ γυναῖκα του. Τὰ δολάρια πού μὰς ἔδωσαν εἶνε ψεύτικα!

— Διάβολε! ἔκανε χλωμιάζοντας ὁ Μόργκαν. Μοῦ τὴν ἔφεραν!

Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξανατόλμησε νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

στη τὴν προηγουμένη μέρα. Ἐκτοτε μὰς παρουσιαζόταν καθέ μέρα πιὸ μεταμορφωμένη.

Ὅπως και ἢ συνάδελφοί τὴς ἔτσι κι' ἐκείνη ἄρχισε νὰ μιλάῃ γιὰ κείνον πού ἀγαποῦσε. Και στην ἐξομολόγησι ὁμῶς τὴς εὐτυχίας της ἀκόμη ἦταν πάντοτε συνεσταλμένη και μετριοφρων.

— ὦ, δὲν εἶνε πλούσιος, ἔλεγε, οὔτε ὠραῖος, οὔτε και πολὺ κομψός, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ ἀρέσει ἔτσι ὅπως εἶνε. Εἶνε τριανταοχτὼ χρόνων κι' ἔχει μάτια γαλανὰ, πολὺ γλυκὰ και χέρια κάτασπρα.

Ἐπειτα σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ μὰς ἐμπιστεύεται διάφορες λεπτομέρειες με ὕφος παιδικακίστικο. Ἦταν λογιστὴς και τὸν ἔλεγαν Παῦλο. Ἦταν τύπος οἰκογενειάρχου... Τοῦ ἀρέσει μάλιστα μετὰ τὸ δείπνο νὰ καπνίζῃ πίπα...

Και κάπου - κάπου ἢ καυμένη ἐψιθύριζε χαμηλά, πολὺ χαμηλόφωνα, σὰν νὰ φοβόταν μήπως ἐξοργίσῃ τὴν Μοίρα, ἀλλὰ και με μιὰ θέρη πού τὴν μετεμόρφωνε:

— Ἀ!... Ἄν μπορούσαμε ν' ἀποχτήσουμε παιδιά.

Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὥστόσο δὲν ἐρχόταν ποτὲ νὰ τὴν περιμένῃ στην ἐξοδο τοῦ γραφείου. Μὰ λάθαινε ταχτικά γράμματά του πού εἶχαν μέσα λουλούδια ξεραμένα και τὰ ὁποῖα φιλοῦσε κρυφά.

Τέλος μιὰ μέρα μὰς ἀφῆσε, λέγοντάς μας ὅτι σὲ ὄχτὼ μέρες παντρευόταν. Ὁ γάμος, μὰς εἶπε, θὰ γινόταν σὲ κάποια ἐπαρχία, στοῦ σπιτί μερικῶν συγγενῶν της.

Ἐπέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες. Τὴν εἶχαμε σχεδὸν ξεχάσει.

Ἐνα βράδυ ὅμως, καθὼς ἔμπαινα στοῦν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου, διέκρινα ἐκεῖ κοντὰ στην «Κρήνη τῶν Μεδίκων» μιὰ γυναῖκα νὰ κάθεται σ' ἓνα πάγκο ἢ ὁποῖα μοῦ φάνηκε πολὺ γνωστή. Ἐπλησίασα και ἀνεγνώρισα τὴν Ντενίς Ρισσάρ. Ἦταν μόνη. Μόλις με ἀνεγνώρισε ἐφάνηκε σὰν νὰ τρόμαξε και ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Καλημέρα, μαντάμ, τὴς εἶπα. Χαίρω πολὺ πού σὰς βλέπω... Τί κάνεὶ ὁ σύζυγός σας;

Χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐσήκωσε τὰ χέρια της κι' ἐσκέπασε μ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό της. Τὰ κύτταξα καλά και εἶδα πὼς δὲν φοροῦσε θέρα. Ἐνοιώσα μιὰ στενοχώρια καταλαβαίνοντας πὼς εἶχα κάνει κάποια γκάφα.

— Συγχωρήστε με, τὴς εἶπα, μήπως σὰς συνέβῃ κανένα δυστύχημα;

— Ὅχι δὲν εἶνε αὐτὸ πού νομίζετε, μοῦ φώναξε με μισοπνιγμένη φωνή.

Ἐκούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της και ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Και ἀποτόμως ἐκάρφωσε ἐπάνω μου τὰ τρομαγμένα μάτια της και μοῦ εἶπε με φωνὴ λαχανιασμένη:

— Ὅχι... ὄχι... δὲν μπορούσα πειὰ νὰ ζῶ ἐκεῖ μαζί σας, ἀνάμεσα σὲ κείνα τὰ κορίτσια πού εἶνε ὡμορφα, πού εἶνε κομψά, πού ἀγαπιούνται... ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι κατάμονη... χωρὶς ἀγάπη... χωρὶς ν' ἀκούω ποτὲ μιὰ λέξι τρυφερῆ... χωρὶς εἰδύλλιο, χωρὶς τίποτε... ὄχι, δὲν μπορούσα νὰ ἀνθέξω πειὰ... Ὑπέφερα πολὺ... Και τότε ἐπενόησα ἓνα ψέμα... τότε σὰς εἶπα πὼς... ἀρραβωνιάστηκα.

Ἐσκέπασε πάλι, ἢ καυμένη τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της. Τί μπορούσα νὰ τὴς πῶ... Ἐνοιώσα πόσο περιττὴ, πόσο ἐνοχλητικὴ ἦταν ἢ παρουσία μου, κι' ἀπομακρύνθηκα.

Ἐκατάλαβα πειὰ ὅλη τὴν θλιβερὴ ἐρωτικὴ κωμῶδια πού εἶχε ἐπινοήσῃ νὰ μὰς και γιὰ τὸν ἑαυτὸ της... τὸν ἀνυπαρχτο μνηστήρα πού εἶχε πλάσει με τὴ φαντασία της... τὰ γράμματα με τὰ λουλούδια πού ἢ ἴδια ἔστειλε στοῦν ἑαυτὸ της, γιὰ νὰ μὰς κάνῃ νὰ πιστεύουμε τὴν ἱστορία της και νὰ ξεγελιέται και ἢ ἴδια.

Τὴν καυμένη!...

PIERRE NEZELOF

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τὴς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθῆναι.